

PODOBENSTVO O DVOCH SYNOCH (26. nedeľa cez rok)

Ježiš povedal veľkňazom a starším ľudu: „Čo povieť na toto? Istý človek mal dvoch synov. Prišiel k prvému a povedal mu: „Syn môj, chod' dnes pracovať do vinice!“ Ale on odpovedal: „Nechce sa mi.“ No potom to oľutoval a šiel. Išiel k druhému a povedal mu to isté. Ten odpovedal: „Idem, pane!“ Ale nešiel. Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu?“ Odpovedali: „Ten prvý.“ Ježiš im povedal: „Veru, hovorím vám: Mýtnici a neviestky vás predchádzajú do Božieho kráľovstva. Lebo k vám prišiel Ján cestou spravodlivosti, a neuverili ste mu. Ale mýtnici a neviestky mu uverili. A vy, hoci ste to videli, ani potom ste sa nekajali a neuverili ste mu.“ (Mt 21, 28-32)

Jeden misionár, ktorý pôsobil na tichomorských ostrovoch, rozprával o výchove detí v tamajších pomeroch. Dieťa je tam od malička vedené k tomu, aby bolo vždy slušné a dospelým neprotirečilo. Raz sa tomuto misionárovi stalo, že poprosil deti, aby mu pomohli preniesť nejaké veci. Všetky s úsmevom prisvedčili, že prídu, ale v dohodnutý čas neprišlo ani jedno z nich. Keď sa misionár hneval, deti nerozumeli, prečo je nespokojný. Ved' mu slušne a pekne odpovedali.

Isté „tichomorské rysy“ sú prítomné aj v našom vzťahu s Bohom. Koľko prísľubov opakovaných v našich modlitbách alebo pri sviatosti zmierenia ostane napokon len zdvorilostnými frázami! Alebo sa v našom „áno“ ukrýva strach, poslušnosť iba z povinnosti. To, čo robíme, nerobíme z lásky, ale preto, lebo „dobrý kresťan“ by to takto mal robiť.

Otec v tomto podobenstve symbolizuje Boha. Synovia zasa každého z nás. Niekedy sa v tomto vzťahu podriaďujeme, inokedy sa vzpierame. Všetci ale potrebujeme objaviť, že práca vo vinici nie je povinnosť, ale výsada a dar. To nastane vtedy, keď pochopíme, že vzťah s Otcom je tou najdôležitejšou hybnou silou nášho života.

Ježiš toto podobenstvo adresoval náboženským vodcom Izraela, ktorí si mysleli, že oni sú akýmsi „tretím bratom“, ktorý aj hovorí „áno“, aj plní Božiu vôľu. V skutočnosti tretí brat medzi nami nejestvuje.

Jediný, ktorého život bol úplným „áno“ Bohu, bol Ježiš Kristus. Jeho bezvýhradné „áno“ najhlasnejšie zaznelo z kríža.

My celý život môžeme byť maximálne na ceste striedania našich „áno“ a „nie“. Nikdy to nebude tak, ako to nachádzame v stredovekých životopisoch svätých. Tam sa autori držali dvoch stabilných schém. Prvá bola taká, že svätec prejavoval znaky svätosti už od malička. (Niektoré takéto legendy zašli až do absurdností – napríklad o svätom Mikulášovi sa píše, že už ako nemluvňa odmietal v pôstne dni piť materské mlieko.) Druhá schéma opisovala život svätca pred obrátením čo najčernejšími farbami a po obrátení iba jasne. V reálnom živote to však takto nie je. Dynamizmus viery je postupný a je v ňom aj veľa zakolísaní. Človek je niekedy Bohu bližšie, inokedy je mu viac vzdialený.

Pre Boha ale nie je až tak podstatné, aký človek práve je, ale či je prístupný premene. Farizeji, zákonníci či „vzorní kresťania“ istí si svojou bezúhonnosťou nevidia dôvod k obráteniu, lebo nieto čo meniť. Túto otvorenosť však často Ježiš nachádza práve u neviestok a mýtnikov, vtedajšou spoločnosťou považovaných za ľudí najviac vzdialených Bohu. Takto svojím podobenstvom dáva najavo, že u Boha každý človek, kým žije, má šancu, aby sa jeho „nie“ Bohu zmenilo na „áno“.